

„Besejlingen“ ikke at tale om det meget kostbare Missionsvæsen. Herefter maatte en fri Handel kunne give Grønlanderne bethdelig højere Priser for deres Produkter og dog bringe saa stor Fordeel, at det blev vedkommende Kjøbmænds særlige Interesse at sørge for, at den blev styret med Orden og Dygtighed. Dertil kommer, at i Reglen vilde kun formuende Folk være istand til at drive denne Handel.

47) Det antages nu almindelig, at Ophævelse af Monopolet vilde være ødelæggende for de Indfødte, fordi de vilde sælge Alt til Kjøbmændene uden at tænke paa Winterforraad og saaledes døe af Hunger, ikke at tale om, at naar Brændeviin kunde faaes, vilde de nyde mere deraf, end de kunde taale. Udvalget vil ikke benægte, at der kan være meget Sandt i denne Frygt for at lade Grønlanderne komme i Forbindelse med Alle og Enhver, men antager dog ikke, at det er tilstrækkelig Grund til for bestandig at holde hele Befolkningen i den Umhygighedens Tilstand, hvori den befinder sig under Monopolet. Sandsynlig vilde de flinkere af de Indfødte gaae frem og navnlig den saakaldte blandede Befolkning, men ved at overveie Spørgsmaalet om Handelens Frigivelse, maa det nødvendig komme i Betragtning, hvorledes Tilstanden er under de nærværende Forhold.

Der har af og til været Efterretning om stor Nød og Elendighed blandt de Indfødte, og af en Beretning om den nye Kommunalbestyrelse i Syd-Grønland for 1858—1859 sees det altfor vel, at Tilstanden i det Hele er saaledes, at en isvrigt forstandig Reform synes at kunne iværksettes uden Betænkelighed. Efter at Beretningen har meddeelt nogle statistiske Oplysninger, siges der, at det nu er blevet muligt at paavise den betænkkelige Tilbagegang blandt Grønlanderne. I 5 Aar er Sælhundefangernes Antal aftaget med 10 til 11 pCt., Baadeieernes med 21 pCt., Kajakerne med 1 pCt., men denne ringe Aftagen forklares derved, at omtrent 100 Personer i Løbet af 2 Aar ere forsynede ved Forstanderskaberne med Kajaker. Hele Befolkningen er i 6 Aar aftaget 8 $\frac{1}{2}$ pCt., og i de 5 Aar af den Tid er een Koloni (Richtenfels) funden ind fra 394 til 300 Personer. — Der var omtrent ligesaa mange Enker som gifte Koner. Fra 1854 til 1858 var der 1,413 Døde mod 957 Fødte i Syd-Grønland. Der paavises hvorledes flere Steder Handelens Produkt og Befolkningens Velstand er aftaget. Ved Udstøbet „Græbjorden“ døde i Vinteren 1853—54 10 Mennesker af Mangel paa Føde og Klæder. Under de andre Kolonier døde en Mængde Mennesker af Sygdom som Følge af Mangel; Alt folgtes, og Huusbeboerne maatte mange Steder sidde eller ligge paa de bare Steen i de kolde og mørke Huse. Altter i det følgende Aar maatte Handelen „bespise“ Frederiksdals Indvaanere fra November af, og Sukkertoppens reddedes kun ved, at man „hentede dem derfra“. Vinteren 1855—56 var usædvanlig mild, med fortrinligt Fisseri, men dog „tog Forarmelsen til“. I Vinteren 1856—57 blev Nøden større end „nogensinde tidligere kjendt“. Alene under Holstenborg og Sukkertoppen omkom 140 Personer af Mangel paa Føde og Varme. — „de døde langsomt — krybende sammen under de sidste Stumper Skind eller Løi, som de endnu ikke havde fortæret, — Nøden avlede Forbrydelser, eller, om man vil, de Indfødte søgte at tiltvinge sig hos Europæerne, hvad de manglede.“ Paa Alt dette „henledes nu Forstanderskabernes Opmærksomhed“.

Det skal endnu bemærkes, at en tidligere meget vigtig Gjenstand for Sægt: Skensdyrene, hvoraf hyppig nedlagdes 15,000 og derover i een Sommer, nu omtrent ere forsvundne. Hvor ringe en Part af Værdien end Handelen gav de Indfødte for Skindene, var det dog en væsentlig Hjælp, og Kjøbet et godt Fødemiddel.

Udvalgets Fleertal har i disse sørgelige Kjendsgjerninger fundet Opfordring til at udtale for Thinget, at det anseer det for rigtigt, at der foretages de nødvendige Skridt til